

Πώς αναπαύεται η Χάρη του Θεού στην ανθρώπινη ύπαρξη (Μοναχή Θεοδώρα, Ι.Μ.Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/22zmUh7>]

«Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωση Του, με την άμεση και προσωπική Του πράξη - διαφορετικά με την υπόλοιπη δημιουργία που ήλθε στην ύπαρξη μόνο με τον λόγο Του. Πήρε χώμα από τη γη με τα ίδια Του τα χέρια και έπλασε τον άνθρωπο, εμφυσώντας στους μυκτήρες του το Πνεύμα της ζωής. Ο Γέροντας Σωφρόνιος σχολίαζε συχνά ότι κατά κάποια έννοια ο Θεός επανέλαβε τον Εαυτό Του στη δημιουργία του ανθρώπου και εμφύτευσε στην ίδια του την ύπαρξη τη δυνατότητα να προσλάβει το πλήρωμα της θείας ζωής: *Δεν δημιούργησε τίποτα λιγότερο από τον Εαυτό Του*[41]»[42]. Έχουμε, λοιπόν, κτισθεί από τον Δημιουργό μας κατά την εικόνα Του, που ακριβώς διαφαίνεται στη δυνατότητα της φύσης μας να φθάσει στη θέωση, να γίνουμε θεοί κατά χάριν. Ο άνθρωπος διαμένοντας στη σωτήρια χάρη του Θεού γίνεται μέγας ακολουθώντας την υπερκόσμια κλήση του. Σκοπός, λοιπόν, δεν είναι μόνο να βρούμε τη χάρη του Θεού, αλλά και να τη φυλάξουμε.

Με ποια μέσα διαφυλάττει ο Χριστιανός τη χάρη του Θεού και πως αυτή αναπαύεται μέσα Του μετά το Βάπτισμα;

Η Αγία Εκκλησία δίνει στα μέλη της πολλούς τρόπους για να μπορέσουν να παλαίψουν να διατηρήσουν και να αυξήσουν τον θησαυρό που εναποτέθηκε στην καρδιά τους κατά το Βάπτισμα. Στη μικρή αυτή εργασία θα αναφερθούμε σε τρία από αυτά.

Πρωταρχικό μέσο είναι ο λόγος του Θεού. «Η δήλωση των λόγων σου φωτιεύει και συνετιεύει νηπίους» [43], λέει ο Ψαλμωδός. Για τον άνθρωπο ο λόγος του Θεού είναι λύχνος στα βήματά του και φως στα έργα του[44]. Ο λόγος του Θεού είναι ζωντανή ενέργεια που αλλοιώνει τον άνθρωπο, δυνατή παρηγοριά και άνωθεν δύναμη στην καρδιά του. Ο άνθρωπος που αγαπά τον λόγο του Θεού και τον τηρεί στην καρδιά του είναι σαν να συσσωρεύει εκεί αναμμένους άνθρακες, οι οποίοι θα μεταμορφώνουν τα νοήματα και το φρόνημά του[45], και θα δίνουν στην προσωπική του προσευχή ιδιαίτερη έμπνευση, πλαταίνοντας τον πνευματικό του ορίζοντα. Το Ευαγγέλιο δεν είναι για τον πιστό ένα βιβλίο, αλλά ο ζωντανός λόγος του Προσωπικού Θεού στην καρδιά του.

Άλλο σημαντικό μέσο διαφύλαξης και αύξησης της χάριτος του Θεού είναι η προφητική σύναξη[46] της Θείας Λειτουργίας. Ο πιστός προσέρχεται στη Λειτουργία με πόθο φέροντας τα μικρά χαρίσματα που ο ίδιος σύναξε κατά μόνας στη συντετριμμένη καρδιά του. Αυτά τον συνάπτουν στο Σώμα του Χριστού και

τον εισάγουν στην κοινωνία του πλούτου των χαρισμάτων όλων των μελών του αγίου Σώματος. Η κοινωνία αυτή της χάριτος συνιστά τη ζωή της Εκκλησίας, όπου οι πτωχοί πλουτίζουν και οι πλούσιοι παραμένουν ταπεινοί· και όλοι μαζί ως ένα Σώμα σώζονται με τις πρεσβείες των τετελειωμένων μελών αυτού του Σώματος[47].

Ο πιστός μέσω της προσευχής προσθέτει στα προσκομιζόμενα Τίμια Δώρα την ευχαριστία, τη μετάνοια, τη δέηση και τα αιτήματά του, τόσο για τον ίδιο όσο και για όλο τον κόσμο· με άλλα λόγια εναποθέτει σε αυτά όλη του τη ζωή. Κατά τη φοβερή στιγμή του καθαγιασμού των Δώρων η θεία χάρη μαζί με τα Τίμια Δώρα θα επισκιάσει και κάθε πτυχή της ζωής του πιστού. Ο πιστός, λοιπόν, προσφέρει στη Θεία Λειτουργία τη μικρή και πτωχή ζωή του και ο Θεός τη δέχεται και του δίνει ως αντάλλαγμα τη δική Του άπειρη και αιώνια ζωή όταν λέει: «Τα Άγια τοις αγίοις». Μεταξύ του Θεού και του πιστού γίνεται μία απεριγράπτη ανταλλαγή ζωής. Στη Θεία Λειτουργία ο πιστός έχει τη δυνατότητα να κάνει την πιο κερδοφόρα συναλλαγή με τον Θεό, να γίνει αληθινά μεγαλέμπορος[48] του πνεύματος και να κερδίσει σε χάρη και πλούτο αιώνιο.

[Συνεχίζεται]

41. *Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστι*, σσ. 137, 152, 252.

42. Αρχιμ. Ζαχαρία, *Πιστοί στη Διαθήκη της Αγάπης*, Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ, 2012, σ. 49.

43. *Ψαλμ.* 118,130.

44. Βλ. *Ψαλμ.* 118,105.

45. Βλ. *Φιλιππ.* 2,5.

46. *Το Χάραγμα του Χριστού*, σ. 146.

47. Βλ. *Το Χάραγμα του Χριστού*, σσ. 155-156.

48. Ανδρέου Κρήτης, *Ο Μέγας Κανών*, Ωδή δ'.